

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τι άγνοια αλήθεια!... Τι κακοφρέα!... Κι' ή πόρτα αυτή ήταν κλεισμένη από μέσα, αμπαρομένη γερά. Μιά εϋτυχός μέσα στην αυτή πήρζαν μεγάλα δοκάρια και ιμφορούσαμε να την παραβάσουμε, να τη σπάσουμε, χρησιμοποιώντας ένα απ' τα δοκάρια αυτά, με τον ίδιο τρόπο που τα χρησιμοποιούσαν στα παλιά χρόνια οι πολιορκητικοί στρατοί, για να σπών και να συντρίβουν τις δυνατές πύλες τών φρουρίων τών πολιορκουμένων πόλεων.

Ο Δημήτρης δέν είχε ιδέα από τέτοια πράγματα. Του ξήγησα όμως με λίγα λόγια τι θα κάναμε και χωρίς να γίνω παρο, άπαξε στα δυνατά του χέρια ένα χονδρό δοκάρη, το κράτησε κάτω απ' τη μαχητή του και, προετοιμάζοντας τη μιά του άκρη, πήρε φόρα και χτύπησε δυνατά την πόρτα.

Η πόρτα βρόντησε σαν νάκασε φουρνέλο, έτριξαν οι ακουγιασμένοι άρμιοι της και σείστηκε όλόκληρη...

Οί χτύποι μέσα από το σταυλό σταμάτησαν.

Η κοινοβάρια ξανατόπισε τρομαγμένη στο ψηλό καταφύγιο της και μόλις από το έσοτερικό του πάγιο άκούστηκε το ίδιο όξύ σφύριγμα.

Κόπταξα ψηλά στα παράθυρα του πάγιο και μοιρούρισα:

— Σφουάει; Κι' όμως είναι μέρα μεσημέρι.

— Ο Δημήτρης μ' άκουσε.

— Ναι, άφηντη, ελε. Τόν άκούσατε; Σφουάει. Κράζει φάίνεται τα πνεύματα της Κολάσεως, φράζει τις σάες τών πεθαμένων που βρυκόλασσαν να τόν βοηθήσουν...

— Όχι, άποκρίθηκα. Δέν είναι δυνατός αυτό. Έχουμε λάθος κι' οί δού, Δέν άπορεί νάνα ξυνητός. Κανένιας βρυκόλακας δέν άπορεί ν' άρψην την ήμερα τόν τάφο του...

Σάπασα για μιá στιγμή και ξανάειπα:

— Ναι, γιά!... Όταν μπόησε στόν καταραμένο, αυτό πάγιο θα δώμε τι πράζει. Τότε θα ξηγηθούν όλα. Άπόσο, άς έχουμε και τό νη άμας. Και, τό σπουδαίότερο, άς μη χασημεράμε. Άλλοίμονο άν μιά βρή δώ πάνω ή νύχτα, στα λημέρια του Σατανά! Άλλοί..., άλλοί...

Δέν πρόκαμα να τελειώσω τη φράση μου. Ένα παράθυρο έτριξε πάνω απ' τα κεφάλια μας.

— Η κοινοβάρια! φώναξε ο Δημήτρης.

— Έτσι φάίνεται, ελα κι' εγώ και τομαζάωμον να σπρώσω τό δοκάρη από κάτω, όταν βρωμάρει άριστέρα τό σκούζιμο της κοινοβάριας.

Τινάχτηκε όρθιος.

Τό άπαισιο νυχτοπούλι δέν είχε φύγει απ' τό παράθυρο, στο όποιο στεκόταν ευθύς έξ άρχής...

Τότε; Ποιά προσπαθούσε ν' άνοίξει τό παράθυρο που βρωκότανε πάνω απ' τα κεφάλια μας;

Εϋτυχός ή πόρτα, μπρός στην όποια στεκόμαστε, ήταν άφραδοτή. Κι' έτσι είμασθε άρεκέτα προφυλαγμένοι, άν μιά έορχιζαν τίποτε από πάνω.

Σταβήκαμε σήφιστα στην πόρτα και περιμέναμε να δώμε τι θ' άπογίγη.

Τό παράθυρο ξανάτριξε σαν κάποιος να προσπαθούσε να τό άνοίξη σιγά—σιγά, χωρίς να κάνη θόρυθο.

Τό περιστατικό αυτό μ' άναπαύασε. Ποιά ήταν δυνατόν να βρωσκειται μέσα στόν πάγιο του τρομερού Δράκουλα;

Ποιάς μπόησε να τόν φρουρή τις ώρες της ήμερας που τό τέρας αυτό βυθίζοτανε στο θανατερό βήθισμα τών βρυκόλακων;

Μπορούσε να ζή μαζί του, εκτός απ' τ' άρχιμα και τα νυχτοπούλια, τα όφια και τα έρπετά, κανένα άνθρωπο όν; Ή, όχι, όχι, όχι, ήταν άδύνατον, τερατώδες...

Άν πάμε βρωκόταν ξυνητός ο ίδιος ο βρυκόλακας, δέν θα κρυβότανε, δέν θα δίσαζε να μιά έπετεθή. Η σκέψη πως τολμήσαμε για φτάσουμε ζητώντας

τον ός τόν πάγιο του, θα τόν έκανε να φρενιάσει και να μιάς ριχτή άμέσως να μιάς ξεσχίσση...

Δέν ήταν δυνατόν να συμβαίη ούτε τό ένα, ούτε τό άλλο. Ήται—μιá παράδοσι, κανένιας παλιός θρύλος δέν άναφέρει πως παρευρέστη βρυκόλακας με τό φως του ήλιου, πως μπόηδον ν' άρψουν τόν τάφο τους πριν πέση ή νύχτα.

Κι' όμως, κεί πάνω απ' τα κεφάλια μας, ψηλά, πολύ ψηλά, κάπως αόρατες, χωρίς να σταματήση στιγμή, ν' άνοίξη τό παλιό, σκεφωμένο παράθυρο...

Ποιάς;

Τη στιγμή αυτή τό παράθυρο έτριξε πιο δυνατά και μοιάνιζε... Σήκωσα άμέσως τα μάτια μου ψηλά και πρόφτασα να δω ένα σκελετωμένο χέρι, με μακρινά νύχτα δάχτυλα, ένα χέρι που κάθε άλλο παρά άνθρωπιμο μπόηδον να ήταν...

Πρόκαμε και τό ελε κι' ο Δημήτρης. Και τ' αντίκρισμά του τόν φάσε φάίνεται τόσο, όποτε άκούστηρε πάνω στην πόρτα για να μην πέσει κάτω. Θέλησε νάτι να μω πη, μα μετέδρεμε τα λόγια του...

Άκούστηρε τό χέρι μου στόν όμο μου, τόν σκούνητρα δυνατά και τό ελα:

— Γιατί φοβάσαι; Όταν σου ελα να οθής μαζί μου, τό δέχτηκες πρόθυμα και μου έπισχέθηκες πως θα με βοηθήσης, χωρίς να λησυχήσης. Είσαε λαπόν ένας δειλός;

Τα λόγια μου τόν έκαναν να νικησθή και να συνόηθη.

— Σημάδα με, άφηντη, φρόησε. Σαρμνάστρα βλεπόντας κεί πάνω ένα κοκαλιάρικο χέρι ν' άνοίγη τό παράθυρο. Αυτό θα πη πως δέν ξέροημε τι μιάς γίνεται. Ναι που ο βρυκόλακας είναι ξυνητός. Μιάς κατάλαβε και μιάς περιμένει...

Δέν του άπάντησα άμέσως. Τι να του άπαντούσα άλλοστε; Μήπως δέν τα είχε κι' εγώ χιμένα με τό άτρόπικο αυτό περιστατικό;

Στεκόμαστε έτσι βουβόι και σπνεχωρημένοι, μιν ξέροντας τι να κάμουμε, όταν ψηλά απ' τό παράθυρο πούη άνοίξει πρό όλίγου, άκούστηκε μιá φωνή άλλωσότη, βραχνή, γοντή, όργισμένη, μιá φωνή που έλεγε:

— Καταραμένη γενιά!... Άντα της Κολάσεως!... Κακώ ίσομοι της νύχτας!... Σκύλοι τών νεκροταφείων!... Γλεντοκόποι της σάσιας σαρκας!... Καταραμένοι, καταραμένοι γιατί ήρθατε ξανά, τι ζητάτε, τι γυριέτε, τσακάλια τών φαραγγιών!...

Έγινε λίγον στιγμήν σιωπή κι' ύστερα ή φωνή άκούστηρε πιο όργισμένη:

— Πηγαίνετε στη φωτιά της Κολάσεως, άρχιμα, πριν σας κάψουν οι κερωνοί του Θεού... Ήθδατε να μω τό πάρετε, γιοι της κατάριας και της συμφουάς;... Ήθδατε να μω τ' άρπάξετε, τ' άγγελοδύ μου, μέσα από την άρχαλιά μου!... Έλάτε λοιπόν τρισκατάφοι!...

Έλάτε, καλασμένοι, που σας σγαίνεται ή γη και σας ξεονάει έξω απ' τούς βρωμάους πάγους σας... Δέν θα σας άρψω ούτε να τ' άγγίξετε, τ' άκούτε!... Κομμάτα στα βελούδα και στα χρυσάρια κι' εγώ άγρινο κόντα του!...

Σούνηνται τα κροάνια τών πεθαμένων στην αυλή για να μω τό ξυνηθούν!... Σούνηνται και βρωστούν τα καύκαλα τών νεκρών... Μα εγώ διόγιο μακρινά πους ήχος και δέν τούς άκούει!... Έγώ ειμ' έδω και θα σας βγάλω τα μάτια με τό νύχια μου, άν τολμήσετε να πλησώσετε!... Χί..., χί..., χί... Σας έμαθα και δέν σας φοβίκα, διαβόλο, κατωκοδόραρο!... Τό κορμι μου ξεράθηκε... ή φλέδες μου στεγνώσαν!... Χί..., χί..., χί... δέν θα βοήτε να πείτε ούτε μιá σπαγώνα απ' τό μαυροκόκκινο κρασί που σας είνφράνεται!... Ούτε μιá σταγόνα!...

Ο Δημήτρης άκουγε μ' άνοιχτό τό στόμα.

Κι' εγώ ήμουνα έξεφρετικά σγαγνημένος. Δέν ήστέβα στ' αυτιά μου. Μιά ύποψια στυφογιάζε τώρα στο κεφάλι μου, μιá τρομερή, μα και καθησυχαστική ύποψια. Κι' όταν ή βραχνή φωνή έταγε ν' άκούγεται, όταν έγινε πάλι ήσυχια και γαλήνη, γύρισα στο Δημήτρη και τό ελα:

— Άκουσες;

— Ναι, άφηντη, άκουσα. Ελεν' Έκεινός, άφηντη.

— Όχι. Δέν ελεν' Έκεινός.

— Δέν ελεν' Έκεινός; Τότε; ;...

Η γρηά Μάρθα τό άκολουθούσε σαν μαγγησιαμένη...

— Δέν ύποψιάζεσαι τίποτε ; Δέν θυμαίασ ;
 — "Όχι, άφέντη.
 — Ναι, βέβαια, έχρεις δίχρη. 'Ηθεες στην έπιανί άργότερα, μετά δύο χρόνια, όταν τό κακό εχγε σταματήσασ κ' όλα εχχανε ξεχαστέ. Μά περίεργο... ποιά περίεργο...
 — Ποιά, άφέντη ;
 — Δέν σού είπαν, δέν σού διαγγήθησαν τίποτε στην έπιανί τόσον καιρό τόρα ;
 — "Όχι.
 — Δέν άκουσες νά μιλούν ποτέ γιά ένα τρομερό περιστατικό, ποιά συνέβη στό χωριό ποιά βρισκόσασ μία μέρα μακριά άπ' την έπιανί ;
 — "Όχι, άφέντη.
 — Κι όμως αυτό εινε. Ναι, ναι, αυτό... Μά και τί παράξενο ... "Όσοι ξή ή δυστυχισμένη ; Και βρισκόσασ κλεισμένη στον καταραμένο αυτό πύργο ; Φτώχη θεά Μάρθα !.. Δέν άκουσες λοιπόν νά μιλάνε ποτέ γιά τή γρηιά Μάρθα Μαγκζό που την κυνηγούσαν οι πεθεμαίνοι ;
 — Την κυνηγούσαν οι πεθεμαίνοι !..
 — Ναι. Εινε μία τρομερή, μία άπίστευτη ιστορία. Μία ιστορία πούγε μείνει χωρίς τέλος και ποιά ξεσητάσασ σήμερα, τή στιγμή αυτή, χωρίς νά τό περιμένουμε. "Ακουσε... Θα σού πώ με δύο λόγια τό φοβερό αυτό περιστατικό, γιά νά ξέρης περί τίνος πρόκειται...
 "Αναψα τή πλά μου και είπα στό Δημήτρη :

— Η γρηιά Μάρθα, ή θεά Μαγκζό, όπως τή λέγανε, ζούσε στό χωριό ποιά βρισκόσασ μία μέρα μακριά άπ' την έπιανί μας, ήσυχη και χωρίς φροντίδες. Μόνη της φροντίδα ήταν ένα μικρό έγγονάκι της, ξέ-εφτά χρόνων, τό οποίο άντίκριπε στοργικά κ' άγαπούσε σαν παιδί της. Μη-ποές δέν ήταν άλλωστε τό παιδί τοιά παιδιού της ; Οι γονείς τοιά παιδιού εχχανε πεθάνει ξα-φανά, ό ένας κοντά στον άλλο, μέσα σ' ένα τρέφινο. 'Ετσι τό μικρό ξείνεο όργανό κ' ή θεά Μάρθα τό πήρε κοντά της. Αυτό ήταν ποιά ή μόνη της φροντίδα, όπως σού είπα, ή μόνη της αγάπη, ή λατρεία της ή μεγάλη, ή άπεριόριστη. Τό παιδί μεγάλωσε κ' ήταν μία χαρά, όταν έξαφνα ένα πρωτό, ή γιανιά του τό βρήκε λιποθυμμένο στό κρεβάτιάσ του και χλωμό σαν τό θείαμ !.. Τί εχγε συμβεί ; Πώς κατόνησε έτσι τό παιδί, μέσα σέ μία νύχτα ;

Κονιάς δέν ήξερε, κανένας δέν μπορούσε νά καταλάβη νά ξεγγήγη. Μά ή θεά Μαγκζό ήταν γρηιά πολύξεση και δέν άρχισε νά καταλάβη τί εχγε συμβεί. Μαύρος και κακός βου-κόλιμος εχγε ρουφήσει τό αίμα τοιά παιδιού τή νύχτα !.. "Η γρηιά Μάρθα έλαβε άμέσως όλα τά μέτρα της. Νόμης πός θά ξεφύγετε έτσι τό κακό και τή συμφορά, μέ τή βοήθεια της ελεηθείας και τοιά Παντοδύναμου Θεού. Μά την τρέτη νύχτα, ένώ ή θεά Μαγκζό ξαγρυπνούσε πλάι στό κοιμημένο άίτοράσ της, άκουσε έξαφνα νά της χτυπήσ την πόρτα.

Πούς νά ήταν τέτοια ώρα ;
 — Πούς εινε ; ρώτησε ή θεά Μάρθα.
 Καμιά άπάντησα.
 — Πούς εινε, γυέ μου, είπα ;
 — Τόκ ! τόκ ! τόκ !.. ή πόρτα.
 — Άπάντησε ποιάς είσαι ;
 — Τόκ... τόκ !..

"Η γρηιά ήταν τολμηρή. Σηκώθηκε λοιπόν και τράβηξε τό σύρτη τής πόρτας.

— Έμπρός... "Εμπα μέσα ποιάς κ' άν είσαι, είτε κρατώντας στό χέρι της τό ραβδί της.
 Μά ή πόρτα δέν άνοιξε. Μονάχα ξανακούστησε τό ίδιο χτύπημα :
 — Τόκ... τόκ !..

"Η γρηιά ύποψιάστηκε τόρα. Δέν ήταν γείτονας. Δέν ήταν στρα-τοκόπος. Δέν ήταν ζητιάνος τέτοια ώρα. Θάσαν τό πνεύμα τοιά κακού, ό άμοιπότης βρικόλιμας. "Όστόσο, δέν διάστασε. "Α-νοίξε την πόρτα ή άτρόχητη γρηιά και κύτταξε έξω. Κύτταξε και δέν είδε κανένα. "Ο δρόμος ήταν ξερη-μος. Περίμενε λίγο, έκανε τό σταυρό της και ξανά-κλεισε. Μά δέν πρόφτασε νά καθήση πλάι σ' άγγο-νάς της και ξαναόχισαν ό χτύπος στην πόρτα :

— Τόκ... τόκ... τόκ !..
 "Η γρηιά όργίστηκε. Περίμενε νά ξαναχτυπήσ ή πόρτα κ' άμέσως, χωρίς νά χάση καιρό, την άνοίξε διάπλατα. Μά δέν είδε κ' αυτή τή φορά κανέναν άπ' έξω, κανένα, ψυχή γεννητή. Σταυροκόπησε ή γρηιά.
 — "Ελα Χριστέ και Παναγιά, μουμούρισε.

Μά δέν πρόφτασε νά τελειώσει ή φράση της κ' ά-κουσε, εκεί μπρός στό πόδια της, ένα τρομακό γέλιο, ένα γέλιο περιλαστικό, χλευαστικό, σατανικότατο.

"Η θεά Μαγκζό άνατριχίλασε. "Αρπάξε ένα φανά-ρι, έπρεξε στην πόρτα κ' έσκυψε νά δη...
 — Τί ήταν, άφέντη ;
 — Τί ήταν ; "Ενα κρανίο ! "Ενα ανθρώπινο κρανίο, ποιά σάλευε μονάχο του και κροτάλιζε τά δόντια του !..
 ("Ακολουθεί)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

'Εφές ό ήλιος έδινε στην άγια μου πατρίδα
 κ' ένα τοιά δούσαν φίλημα σέ θλιβερήν άχτίδα
 νά μου τό φέρη έμένα.
 Θέλω νά ίδω τή μάνα μου, τ' άδέρφια μ' νά φιλήσω,
 στον τάφο τοιά πατέρα μου θέλω νά προσκινήσω.
 Βαρεθήρα τά ξένα !
 Μικρό—μικρό μ' όφράνεψ ή άλλότητή μου μοίρα,
 μικρό—μικρό τής ξενιτειάς τό μονοπάτι πήρα
 με χελιά παραμένα...
 Μά τόρα ποιά τά χόρτασα τής ξενιτειάς τά κάλλη,
 άν εινε και Παράδεισος, βά την άφίσησ πάλη.
 Βαρεθήρα τά ξένα !
 Μικρό χελιδονάκι μου, γιά μία στολίτσα στάσας,
 γιά μία σταλιά λυτήσας με και δός μου τά φτερά σου
 τή λεπτοκαμωμένα !
 Θέλω τό δύστυχο κ' έγώ στό σπίτι μας νά πάω,
 θέλω στής μάνας τό πλεύρο λίγο φωτιά νά φάω.
 Βαρεθήρα τά ξένα !

'Αντριχωμένα μου βουναί, γιά λίγο χαμηλώστε,
 γιά λίγο—λίγο γείστε, λίγη βοήθεια δώστε
 σέ πόδια κουρασμένα.
 Πεθύμησα νά στολίσασ με γορτερό στολίδι,
 νά πάω στην πατρίδα μου, σ' αγαπητό τα-
 (Ξεϊδι.)

Βαρεθήρα τά ξένα !
 Κι' έσείς ποιά μεγαλώσατε στον κόρφο τής
 (μητέρας,
 έσείς ποιά δέν σάς έφαγε τής ξενιτειάς ά-
 (γέρας,
 καθώς με τρώει έμένα,
 μη μου κατακαθίσετε σαν κλαίω τον καιμό
 (μον
 και ψέλλω την πατρίδα σας σέ κάθε στε-
 (καρμό μου.

Βαρεθήρα τά ξένα !
 Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΔΥΟ ΦΙΛΑΚΙΑ

Σέ άμοιποτρομένη άσρογαλιά
 και τής προκίας της λεικαίνει
 νησιοποσία καταλλά
 θαλασσινό άρραβωνοκαμπένη.
 Κι' εκεί άγερού τ' άλωφρό,
 στό γαλαξένια νησιάτσα
 πετώντας, δίνει στον άφρό
 νά πάη τής κόρης δύο φιλάκια.
 Φάνουν στό πόδια τά λεικά
 και χαροιά ζητούν νά μείνουν,
 μά ξεγυρνούνε βιαστικά
 κ' άβέλητα στην άμο σβύνουν.
 Κι' ή κόρη εϋθής μελαγχολεί
 και λεί με στόμα παραμένο
 —Μην εινε άφρόσ και τό φιλά
 σέ χελιά θαλασσοδαμένο ;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΡΗΜΑΔΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

"Ερω βιολί π' άράχναςες στον τοίχο κουρασμένο
 κ' ή χόρδες σου έχουν σπάσει,
 γι' αναθήμισο έναν καιρό καιρό κ' όνειρεμένο
 μπροστά στό χοροστάσι.
 Λεβέντες άναφτέρονες σ' άνέφερος χορούς
 με τό γλυκό σκοπό
 κ' άγάτες έξουφρόδενες, εθέρινες καιμύοις
 σ' άπάθθασ χωριό.
 Τώρα στό σπίτι τό θυμικό ποιά στούγειωσεν ή θλίψη
 κ' αναθήμισε παλές,
 σένα μονάχη ή Ζωή έχει άπ' τό Χάρο κούφει
 ν' αναθήμισε χαρές...

Η ΔΥΠΗ ΣΟΥ

'Εχτές ποιά άργά έπέρασασ πολύ,
 κοντά στό παραθύρι καθισμένη
 ελξης την καστανή σου κεφαλή
 στό χέρι τ' άπαλό σου άκουμασμένη.
 Μό φάνηκε πός ήσουν ζωγραφιά
 κ' έμεινε ή ματιά μου κροφωμένη.
 Τόση γλυκάδα έχεις κ' άμοφρά
 αγάπη μου, σαν έσαι λυπημένη !
 Τό μάτι μου άπό σέ δέν ξεκολλά,
 άχ ! ή καρδιά μου πλέον δέν μ' όρίζει,
 όταν γελάς έσύ κ' αυτή γελά,
 όταν διαρρΰεις σ' κ' αυτή διαρρΰει.
 Εινε κοντά σου όπου και νά πάς
 και την καρδιά σου σ' όλα άκολουθεί,
 μά όχι σ' όλα... 'Εσύ δέν μ' αγαπάς
 κ' έκείνη σαν πρελλή σέ αγαπάει...
 Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

